

Ad 4

Kurserne skal som sagt kombinere undervisning i almene fag (herunder redskabsfag som matematik og dansk) med faglig uddannelse inkl. praktik og samtidig give en samfundsmæssig indsigt, der giver kvinderne mulighed for at vurdere deres egen situation og egne muligheder. Der skal sideløbende arbejdes praktisk og teoretisk, og der skal være muligheder for at lave et produkt. Det vil sige, at økonomien skal række til, at der til undervisningen i de almene fag er mulighed for at bruge video, teater, båndoptagelser etc., og at der skal være redskaber og maskiner til den praktiske del.

At tage udgangspunkt i kvinders situation betyder også, at det er nødvendigt at forholde sig til den virkelighed, at det den dag er kvinder, der i dag har hovedansvaret for mand, børn og hjem. Det gælder særligt i den gruppe, der her er tale om. Derfor bør undervisningsdagen ikke overstige maksimalt 30 timer om ugen eller 6 timer om dagen. Det er psykisk meget krævende at gå i gang med noget nyt og helt fremmed, og der skal ikke mange vanskeligheder til, før læsset væltes.

Det kan være svært at overskue et 1-årigt kursus. Derfor er det vigtigt, at kurset opbygges sådan, at der er afgangstrin undervejs med papir på kursusdeltagelse, således at kvinderne står med noget konkret i hånden bagefter.

Det giver sig selv, at der skal være mulighed for kvindelige undervisere.

Ad 5

Straffeelementet skal helt væk fra uddannelses-elementet. Derfor skal kursustiden ikke betyde, at deltagerne bruger timer i relation til arbejdsløshedsforsikringen. Det ville betyde uro, idet mange kvinder i så tilfælde af angst for at falde for 1.040-timers reglen ville forlade kurset for på kort sigt at få et arbejde, hvilket måske ville forværre situationen på lang sigt, fordi disse kvinders udgangspunkt stadig ville være det samme dårlige. Derfor skal kurset tælle med som »død periode«.

Ad 6

Forslagsstillerne ønsker at give fagforeninger, men selvfølgelig også kvindepolitisk interesserede organisationer mulighed for at søge på lige fod med statslige og (amts)kommunale organer. Fagforeningerne har som allerede nævnt den største mulighed for at komme i kontakt med medlemmerne og spiller derfor en altafgørende rolle i rekrutteringen af kvinderne. Det er fagforeningerne,

der kender kvindernes forudsætninger bedst, og det er derfor fagforeningerne, der må gå i spidsen i det opsøgende arbejde. De forsøg, nogle fagforeninger laver i dag, betales af dem selv. Det er fuldkommen grotesk. Det vil sige, at den dårligst uddannede del af befolkningen selv skal betale for eksperimenter med hensyn til uddannelse, mens den bedrestillede del af befolkningen har fået uddannelsen betalt af det offentlige.

En bred vifte af udbydere af forsøgsundervisning er samtidig garanten for, at erfaringerne bliver så alsidige som muligt.

Ad 7

Der gives i dag penge til forsøgsundervisning, men de gives i forskellig regi. Der er f.eks. i 1985 afsat 2-3 mill. kr. til forsøgsuddannelser i Arbejdsministeriet. Bevillingen er en forsknings- og forsøgsbevilling, og pengene fordeles bl.a. på baggrund af, hvor mange forsøgsordninger, der kommer ind.

Der er givet penge over 10-punktsprogrammet. Der er givet penge fra EFs socialfond. Men det er svært at danne sig et overblik over pengenes placering, og pengene bruges samtidig til meget andet. Det er altså ret tilfældigt, hvor meget der bruges på det formål, forslagsstillerne ønsker fremmet.

Forslagsstillerne mener derfor, at der bør skabes økonomiske rammer for et målrettet forsøgsarbejde med 1.000 kvinder om året i en 3-årig periode.

Det er et stort forsøg. Det skyldes bl.a., at forsøget samtidig skal afhjælpe den katastrofale kvindearbejdsløshed i bl.a. forslaget målgruppe. Udgifterne er små i sammenligning med de sociale tragedier, der følger i kølvandet, når mange i denne målgruppe sættes på nedsatte dagpenge.

En forsøgsordning med 1.000 kvinder om året vil i kursusudgifter koste ca. 92 mill. kr. pr. år. Når hertil lægges penge til opsøgende virksomhed, vejledning etc., vil udgiften komme op på ca. 100 mill. kr. om året. Denne pris er regnet ud på baggrund af gennemsnitspriser på specialarbejderskolerne. En uge koster i gennemsnit 24.310 kr. for en gennemsnitlig holdstørrelse på 10,5. Det svarer til 2.315 kr. om ugen. Forslagsstillerne regner med, at forsøgsordningen vil strække sig over 40 uger. Dette svarer til 2 gange de eksisterende LAMU-kurser. Denne udgift dækker alt ekskl. kursusgodtgørelse, som ikke er medregnet i prisen, da kvinderne skulle have haft dagpenge, hvis de ikke var på kurset. Der er således ikke tale om ekstra udgifter af betydning.